

hagelighed, der er det afgørende. Hotel-, Pensionats- og Restaurationsvirksomhed er jo lovlige Erhverv, og de maa formentlig derfor forvaltes af det Ministerium, hvorunder de fleste andre Erhverv er henlagt. Ogsaa i Fjor blev dette Spørgsmaal nævnt, og i den Anledning er det blevet underkastet en Overvejelse, men alt talte ved denne Overvejelse for at samle Næringslivet paa det Sted, hvor det meste var i Forvejen, nemlig under det saakaldte Erhvervsministerium. Hvis man derimod faar særlige Love med Regler for Nydelse af Spiritus og Tobak og andre Nydelsesmidler, saa er det jo muligt, at saadanne Sager skal henlægges under et andet Ministerium, et Nydelsesministerium, eller hvad det kan blive. Men det kan jo afgøres senere og ganske uden Forbindelse med den Næringslovgivning, vi i Øjeblikket forbereder.

Forskellige Talere har dernæst berørt de Spørgsmaal, som i særlig Grad interesserer mig som Erhvervenes Minister: Valutaen, Erhvervsforhold, Krisen, Arbejdsløshed, Prisfald og Priskontrol, Arbejdsløn, Told, Støtte til Erhvervene o. s. v., o. s. v. En egentlig udtømmende Belysning har efter min Mening kun et enkelt Medlem forsøgt at give, nemlig det ærede Medlem Hr. Drachmann, som virkelig gjorde et alvorligt Tilløb til at belyse visse Sider af disse alvorlige Problemer ud fra sit Synspunkt. Men alle disse Spørgsmaal kommer jo i øvrigt efterhaanden op, ikke blot fordi jeg synes, det er rimeligt, men fordi det bliver en Nødvendighed; baade Valuta, Krise, Erhvervs- og Arbejdsløshedsforhold og alt saadant maa nødvendigvis efterhaanden blive Genstand for særlig Behandling, thi jeg tør ikke tro, at vi undgaar alvorlige Vanskeligheder. Og jeg forudser, at baade Landbruget og Byerhvervene kommer til at prøve Vanskelighederne. Vi har alle en levende Følelse af, at Begyndelsen er der, og en af disse Vanskeligheder er naturligvis Valutaforholdene. Men overfor alle disse Vanskeligheder, hvori vi nu befinder os, er det dog maaske værd at minde om, at der ligger en Udvikling bag os, som gør, at vi maaske kan se noget lysere paa den nuværende Udvikling end paa den, vi har gennemlevet. Thi det, vi er inde i nu, er alligevel en Genrejsnings Tid i Modsætning til den tidligere Tilstand, hvor vi gyngede omkring nede i Grøften. En Række foregaaende Aars Spekulationer og vanvittig Vareimport bragte Valutaen ned til omtrent det halve af dens Værdi og standsede store Dele af Erhvervslivet, hvad der medførte en mægtig Arbejdsløs-

hed, en Arbejdsløshed, der naaede til den Gang fuldkommen ukendte Højder og ukendt Varighed. Hvad der den Gang kunde have skabt forøget Produktion og modvirket Kronens Fald, blev, som man vil vide, ikke iværksat. Det er ikke det nuværende Ministeriums Skyld, at det ikke iværksattes, thi vi fremsatte jo ofte Betragtninger angaaende Nødvendigheden af at iværksætte noget derimod. Men den Gang sagde man saa kønt, at det vilde være en daarlig Handling at søge at unddrage Danmark fra at faa Del i Prisfaldet; vi skulde ikke hindre, at Publikum fik Adgang til de billige Varer. Der var som bekendt den Gang noget, der hed „de frie Kræfter“. De frie Kræfter udfoldede sig; og vi skulde have billige Varer. Jeg tænker nu, at Befolkningen fremdeles sidder og glæder sig over alt det, den fik — Lampe-røg var uægtelig det meste. Det er disse Fortidens Skader, som i høj Grad virker paa Samfundet ogsaa nu. Der var visse Folk, der udnyttede det saakaldte Venskab med den lave Krone. Og de, der havde politisk Magt til at bremse op, gjorde det altsaa ikke. Efter en 3—4 Aars Forløb kom der imidlertid Tømmermænd, og saa opdagede man, at det fortsatte Kronefald kunde føre en alvorlig Katastrofe med sig. Og saa skulde der dæmmes op imod Faldet — jeg tror, det var i Februar 1924, at man endelig kom i Tanker derom. Det Materiale, man søgte at anvende, duede imidlertid ikke, det Forsøg, man gjorde med den store, samlede Valutaplan, mislykkedes, og Ministeriet faldt. Hele dette Stykke Fortid er det dog vistnok værd at erindre sig, naar man taler om Nutiden, thi Historien er som bekendt ikke uden Betydning for Nutid og Fremtid. Hvad der skete efter For-aaret 1924, har man vistnok endnu ikke glemmt. Alle krævede den Gang, og ikke mindst i Valgkampen krævede alle Genrejsning af Kronen og Genrejsning af Erhvervs- livet. Vi husker disse smukke Reklamebilleder, som vistnok det konservative Parti uddelte, og som viste hele den smukke, runde Krone, hvis Konservatismen sejrede, og den lille Krone — jeg ved ikke, om den var halveret eller endnu mindre end halveret —, der vilde blive Frugten af Socialdemokratiets Sejr. Jeg maa sige, at den Gang da Raabet om Genrejsning lød, da man talte om den „ærlige Krone“, som vi skulde have, den „ærlige Alen“, der skulde anvendes, da kunde der uægtelig hos nogle være en Tvivl, en stærk Tvivl, om, hvorvidt det nu ogsaa var forsvarligt fra den Dybde, hvori vi befandt os, at tilstræbe Opgang til den